

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.389/2010/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2012. év március hónap **29. és április hónap 4. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet

A csalás büntettének és más bűncselekmények miatt **vádolt** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2010. év szeptember hó 20. napján kelt 23.B.143/2009/43. számú ítéletét a vagyon elleni bűncselekményeket elbíró részében **megváltoztatja.**

A vádlottnak a tényállás 3. pontjában foglalt cselekményét folytatólagosan elkövetett csalás büntettének [318.§ (1) és (5) bekezdés a) pont, 12. § (2) bekezdés] minősíti.

A vádlott főbüntetését 1 (egy) év börtönbüntetésre, a próbaidő tartamát 1 (egy) évre enyhíti.

A pénzmellékbüntetést mellőzi, és egyúttal 500 (ötszáz) napi tétel, 10.000 (tízezer) forint napi összegű, összesen 5.000.000 (ötmillió) forint pénzbüntetésre is ítéli.

A pénzbüntetés meg nem fizetése esetén egy napi tétel helyébe, egy napi szabadságvesztés lép.

A pénzbüntetés megfizetésére 20 (húsz) havi, havi 250.000 (kettőszázötvenezer) forint összegű részletfizetést engedélyez. Az első havi részlet 2012. május 15. napjáig, minden további részlet a következő hónap 15. napjáig esedékes. Egyhavi részlet elmulasztása esetén a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A Budapesti Rendőrfőkapitányság Vizsgálati Főosztály Gazdaságvédelmi Osztály Gazdaságvédelmi II. Alosztály 2002. június 24. napján kelt 136-IV.599/2000.bü. számú határozatával elrendelt és a Fővárosi Bírósági Végrehajtó 0100-1.MV.6320/2002/2. számú foglalási jegyzőkönyvével foganatosított

OO hrsz. ingatlan 1/1,

OO hrsz. ingatlan 1/1,

PP hrsz. ingatlan 1/3 és a

PP hrsz. ingatlan $\frac{1}{4}$ részére elrendelt zár alá vételt a sértettek polgári jogi igényének biztosítására fenntartja.

Figyelmezteti a sértetteket, hogy amennyiben jelen határozat kézbesítésétől számított 30 (harminc) napon belül az előbbi ingatlanokra jogerős bírósági ítélet alapján végrehajtást nem kérnek, avagy a polgári per megindítását 60 (hatvan)

napon belül a büntető bíróság előtt nem igazolják, úgy a zár alá vétel feloldásának van helye.

A bűnügyi költség viselésére vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezést akként változtatja meg, hogy az eljárás során összesen felmerült 1.153.785 (egymillió-százötvenháromezer-hétszáznyolcvanöt) forint bűnügyi költségből a vádlott köteles megfizetni az államnak 433.075 (négy százharmincháromezer-hetvenöt) forint bűnügyi költséget, a további 720.710 (hétszázhuszezer-hétszázöt) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság a hatályon kívül helyezést követő megismételt eljárásban - korábban a Budai Központi Kerületi Bíróság 14.B.XI.1107/2003/43.számon, illetve a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 22.Bf.7170/2007/3. számon járt el az ügyben - a Budapesti XI. és XXII. kerületi Ügyészség 2003. év május hónap 30. napján kelt B.XI.3402/2003/1-I. számú vádiratában foglaltak alapján a 2010. év szeptember hónap 20. napján kihirdetett 23.B.143/2009/43. számú ítéletével a vádlottat 2 rendbeli, egy esetben folytatólagosan elkövetett csalás büntette [Btk. 318. § (1) és (6) bekezdés a) pont], 2 rendbeli csalás büntette [Btk. 318. § (1) és (4) bekezdés a) pont] és számviteli fegyelem megsértésének vétsége [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont] miatt 2 év, végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és 200.000.- forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

Rendelkezett a pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Végül a vádlottat az ellene sikkasztás büntette [Btk.317. § (1) és (6) bekezdés a) pont] - a tényállás 1. pontja - miatt emelt vád alól bebizonyítottság hiánya okán felmentette.

Az ítélet ellen az ügyész az 1. tényállási pont tekintetében a felmentés miatt bűnösség megállapítása végett, valamint súlyosításért; míg a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2010. év december hónap 14. napján kelt BF.885/2010/2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést szűkített körben, kizárólag a büntetés súlyosítása érdekében tartotta fenn; nem támadta immár a tényállás 1. pontja szerinti cselekményhez kapcsolódó felmentő rendelkezést.

A másodfokú nyilvános ülésen a Fellebbviteli Főügyészség képviselője az írásbeli indítványában foglaltakat maradéktalanul fenntartotta.

A védő a nyilvános ülésen arra hivatkozott, hogy a vádlottat csalási szándék nem vezette; a holland partner járt el jogszerűtlenül, amikor megtagadta a fizetést, s lehetetlenítette el ezáltal, hogy védené a magyar partnereknek fizetni tudjon. A londoni és a magyar bíróság is a vádlottnak adott igazat.

A 3. tényállási pontban írtak kapcsán az időközben elhalálozott sértett csak ösztönzésre tett feljelentést, az eljárás során pedig kiderült, hogy a vádlott nem is tartozik.

Elsősorban a vádlott felmentését indítványozta, másodlagosan pedig azt, hogy rendkívül időmúlás okán a másodfokú bíróság a büntetést ne súlyosítsa.

A vádlott védőjéhez csatlakozva a személyi körülményeiről nyilatkozott.

Az ellentétes irányú fellebbezések közül döntő részében a védői- vádlotti az alapos.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) és (2) bekezdése szerint.

E felülbírálat során a másodfokú bíróság elsőként az alábbiakat vizsgálta és észlelte:

Az elsőfokú ítélet történeti tényállásának 6. pontjában a váddal egyezően írtak - a ZZ Kft. 1989. és 1999. évi számlarendje nem felelt meg az 1991. évi XVIII. törvény elvárásainak: így egy számlán szerepelt a saját, illetve export-bizományosi értékesítés; a ZZ Kft. gazdasági eseményei a ZZy Kft. könyvelésében jelentek meg; s ezáltal a vádlott a ZZ Kft. ellenőrzését megnehezítette - az elkövetéskor hatályos Btk. 289. § b) pontja szerinti számviteli fegyelem megsértése vétségének; míg az elsőfokú ítélet meghozatalakor hatályban volt Btk. 289. § (1) bekezdés b) pontja szerinti számvitel rendjének megsértése vétségének megállapítására nyújthatott alapot.

Időközben azonban a Btk. ezen rendelkezését az egyes büntető vonatkozású törvények módosításáról 2011. évi CL. törvény 17. §-a 2012. év január hónap 1. napjától kezdődően megváltoztatta; a dekriminalizáció jegyében a Btk. korábbi 289. § (1) bekezdésébe ütköző cselekmények immár bűncselekménynek nem minősülnek; a módosító jogszabályhoz fűzött indokolás szerint azok megfelelő visszatartó erőt jelentő szankcionálását az adózás rendjéről, valamint a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló törvényben foglalt rendelkezések, jelesül igazgatási jellegű bírság biztosítja.

Az állandóan követett bírói gyakorlat szerint a büntetőtörvény időbeli hatályának az érvényesülése szempontjából a bűnhalmazatban álló több bűncselekmény esetében elsődlegesen azt kell vizsgálni, hogy az elbírálás időpontjában fennálló újabb büntetőjogi rendelkezés az elkövetéskor valamely bűncselekményként értékelhető magatartást bűncselekményként büntetni rendeli-e; és ha az újabb törvényi rendelkezés értelmében az elkövetés időpontjában bűncselekményt megvalósító magatartás már nem büntethető, úgy felmentő, illetőleg az eljárást

megszüntető rendelkezés meghozatalának van helye, és csak a fennmaradó bűncselekmény (bűncselekmények) vonatkozásában vizsgálható, hogy a terhelt számára az elkövetéskor vagy az elbíráláskor fennálló törvényi rendelkezés biztosít-e enyhébb elbírálási lehetőséget [BH. 1995. 380.].

A Fővárosi Ítéltábla ennek megfelelően járt el: a korábban gazdálkodás rendjét sértő bűncselekményként értékelhető vádlotti magatartásról megállapította, hogy az jelenleg már nem bűncselekmény, azért a vádlott nem büntethető.

Az e cselekmény miatt indult büntetőeljárást ezért előbb a Be. 308. § (2) bekezdése szerint elkülönítette, majd az elsőfokú bíróság ítéletét az ezt a cselekményt elbíráló részében a 2012. év április hónap 4. napján kihirdetett 3.Bf.114/2012/2. számú ítéletével Be. 372. § (1) bekezdése szerint megváltoztatta; a vádlottat az ellene számviteli fegyelem megsértésének vétsége [Btk. 289. § b) pont] miatt emelt vád alól a Be. 6. § (3) bekezdés a) pontjának I. fordulatára figyelemmel a Be. 331. § (1) bekezdése szerint felmentette, rendelkezve egyben az e cselekmény kapcsán felmerült bűnügyi költség állam általi viseléséről.

Ezt követően már csak a fennmaradó - és fellebbezéssel támadott - 2., 3., 4. és 5. tényállási pont tekintetében bírálta felül a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be. 348. § (2) bekezdése alapján.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a törvényi előírásokat immár mindenben megtartva vizsgálódott, majd értékelt; valamennyi szóbjázható bizonyítékot feltárt, s azokat önmagukban és egymással egybevetve adott számot kimerítő részletességgel arról, hogy mit miért fogadott, illetőleg vetett el.

Vonatkozik ez elsősorban az 1. tényállási pontban foglaltakra; a bizonyítékok okszerű elemzésével valóban nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy büntetőjogi bizonyossággal igazolható volna: a vádlottat a QZ Rt.-vel kapcsolatos ügylet során már csalárd szándék vezette volna.

1998. év végére, különösen pedig 1999.-re azonban már egyértelművé vált számára, hogy az elsőfokú ítélet 6. oldalán az 1. pontban írtak szerinti sokmillióس kintlévőség, a kérdéses összeg realizálása: annak számlára érkezése, rövid időn belüli behajthatósága alappal nem várható. Ennek ismeretében viszont a 2., 3., 4. és 5. pontban foglalt, 1999. évben kötött konkrét ügyletek, az azokban vállalt igen rövid fizetési határidők - például a 3. tényállási pont esetében 8 banki nap [nyomozati iratok 555. oldala], 10 banki nap [nyomozati iratok 553. oldala], avagy 15 banki nap [nyomozati iratok 551. oldala]; a 4. és 5. tényállási pontok kapcsán 12 banki nap [nyomozati iratok 8. Melléklet-kötet 3. és 4. oldala; 9. Melléklet-kötet 8. oldala] - már csalási célzatot igazolnak: a vádlott ekkor már annak tudatában szerződött, hogy számára a vállaltak nem tarthatók, azok teljesítése lehetetlen.

Éppen erre visszavezethetően viszont a 3. tényállási pont kapcsán az 1996. és 1997. évben kötött két szerződéshez sem vonható büntetőjogi következmény.

Ez utóbbira figyelemmel, valamint a másodfokú nyilvános ülésen előadottakra tekintettel az elsőfokú ítéleti tényállás az alábbi kiegészítésre, pontosításra szorul:

- a személyi körülmények kapcsán: az ott írt lakásingatlan vádlottra eső hányadának értéke mintegy tízmillió forint; a kérdéses földterületek pedig nem OO-ban, hanem helyesen PP-ban találhatóak [a másodfokú nyilvános ülésen a vádlott által előadottak];
- a 2. tényállási pontban írt 1300 tonna termény vörös repcemag [nyomozati iratok 671. oldala, 1.számú Melléklet-kötet 17. oldala];
- kirekeszti a fentiekben kifejtettek okán a másodfokú bíróság a 3. tényállási pontból az 1996. decemberében 3.057.600.- forint értékű napraforgóra, valamint az 1997. évben 1.606.429.- forint értékű fekete napraforgóra kötött szerződést; a 23 tonna, 690.000.- forint értékű vörös kölesre kötött szerződés pedig helyesen 1999. év július hónap 6. napján kelt. Ezáltal a 3. tényállási pontban a bűnösségi körbe tartozó három - 1999.-ben kötött - szerződésben érintett vádlotti magatartás által okozott kár 5.586.000.- forint.

A fenti kiegészítésekkel, pontosításokkal együtt az elsőfokú ítéleti tényállás már mindenben helyes és teljes; a történések ilyenén való megállapítását fellebbezés nem is támadta.

Az irányadó tényállásból a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű.

E körben a másodfokú bíróság ismételten utal a fentebb már kifejtettekre: az 1999.-et megelőző időszak tekintetében nincs kellő alap a vádlott bűnös tudattartamára vonatkozó következtetés megvonásának; a tényállás 1. pontjában foglaltak - fellebbezéssel már nem is támadottan - a bűnösségi körből éppúgy kikerülnek, mint ahogyan a 3. tényállási pont fentiek szerinti két: 1996.-os és 1997.-es rész-cselekménye.

A fennmaradó vagyon elleni cselekmények esetében azonban a vádlott alappal nem hivatkozhat arra, hogy a csődhelyzet tényével, az egyes szerződésekben vállalt kötelezettséget teljesítésének lehetetlen voltával ne lett volna tisztában.

Bűnössége ezért a tényállás 2., 3., 4., és 5. pontjában foglalt cselekményekben megállapítható; a felmentést célzó fellebbezés ezért nem alapos.

A cselekmények minősítése, valamint az alkalmazandó joghátrány kapcsán kiemelten vizsgálni indokolt, hogy mely anyagi jogszabály alkalmazásának van helye a Btk. 2. §-ban foglaltakra figyelemmel.

E kérdésben az elsőfokú bíróság ítéletének 48-49. oldalán akként foglalt állást, hogy az elkövetéskor hatályban volt anyagi jogszabályok a kedvezőbbek a vádlott tekintetében.

A másodfokú bíróság ezt az álláspontot nem osztotta.

Maga az elsőfokú bíróság is észlelte, hogy a tényállás 3. pontjában foglalt cselekmény az okozott kár összegéből következően az elbíráláskor enyhébb megítélést von maga után: a Btk. 318. § (6) bekezdés a) pontja helyett az - jelenleg is - a Btk. 318. § (5) bekezdés a) pontja szerint minősül. Mégis, a Btk. 83. § (2) bekezdésében foglalt úgynevezett középértékes szabály okán kedvezőbbnek az elkövetéskor hatályban volt anyagi jogi rendelkezéseket tekintette, s azokat alkalmazta.

A másodfokú bíróság a több-évtizedes, töretlen bírói gyakorlattal egyezően [BH. 1989. 53; BH. 1996. 403; BH. 2001. 254.] ennél komplexebb vizsgálódást tartott indokoltnak.

Kétségtelen, hogy az elsőfokú ítélet meghozatalakor, valamint - és jelentőséggel a másodfokú eljárásban immár ez bír [BH. 2000. 476.] - jelenleg is érvényesül a Btk. 83. § (2) bekezdésében foglalt büntetéskiszabási elv. A büntetési tétel középértéke azonban csupán kiindulási alapul szolgál a joghátrány mértékének meghatározása során [13/2002.(III.20.)AB határozat], márpedig a jelen ügyben tapasztalható, a vádlottnak semmilyen formában fel nem róható példátlan tartamú időmúlás - figyelemmel a vádlott eddigi kifogás alá nem eső életvitelére, korára is - fel sem veti a középértékű, vagy ahhoz közelítő tartamú szabadságvesztés kiszabhatóságát; sokkal inkább a törvényi minimum, illetőleg a Btk. 87. § szerinti enyhítő szakasz - akár kimerítő - alkalmazását indokolja.

Márpedig éppen e kérdéskörnél maradva: az elkövetéskor hatályos Btk. 87. § (2) bekezdés d) pontja legkevesebb 1 év 6 hónap szabadságvesztés kiszabására adott lehetőséget, szemben a Btk. jelenleg hatályos Btk. 87. § (2) bekezdés c) pontjával, mely ezt a tartamot 1 évben határozza meg. A végrehajtás felfüggesztésének próbaideje az elkövetéskor hatályos Btk. 89. § (3) bekezdése alapján legkevesebb 2 év volt, míg jelenleg ez a tartam a Btk. 89. § (2) bekezdése szerint már csupán 1 év.

Mindez - figyelemmel a tényállás 3. pontjában írt cselekmény enyhébb minősülésére is - azt eredményezi, hogy a jelenleg hatályos anyagi jogszabályok összességükben kedvezőbb elbírálást eredményeznek; a másodfokú bíróság ezért a Btk. 2. §-a alapján az elbíráláskori - azaz a ma hatályban lévő - büntető-törvénykönyvi rendelkezéseket alkalmazta.

Ennek elsődleges következménye, hogy a tényállás 3. pontjában foglalt, sértett sérelmére elkövetett cselekmény a Btk. 318. § (5) bekezdés a) pontja szerint minősül [az okozott kár összegének a másodfokú bíróság által történt lecsökkentése a minősítésre nem hat ki].

Alappal helyezkedett az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy az időmúlásnak kiemelt jelentőséget tulajdonított. A 13 éves büntetőeljárás hatálya alatt állás ténye az immár nyugdíjas korú, korábban sikeres és elismert személyes és - úgy hazai, mint külföldi - szakmai életpályát bejárt vádlott esetében olyan nyomatékos enyhítő körülmény, amely az enyhítő szakasz kimerítő alkalmazását indokolja.

Ezért az időmúlás okán a másodfokú bíróság a börtönbüntetés tartamát 1 évre, míg a végrehajtás felfüggesztésének próbaidejét ugyancsak 1 évre enyhítette.

Alapos ugyanakkor a pénzmellékbüntetés súlyosítását célzó ügyészi fellebbezés.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a joghátrányt alkalmazására lehetőséget látott, a kiszabott összeg azonban - figyelemmel az okozott sokmillió forintos kárösszegre is - komolytalan, kirívóan enyhe.

a vádlott jelenleg is rendelkezik vagyontárgyakkal; s állnak az iratokban rendelkezésre olyan adatok, amelyek azt igazolják, hogy korábban is jelentős vagyontárgyakat birtokolt, melyek azután az eljárás alatt a családtagjainak tulajdonába mentek át: így a yacht fiának történő 1999. júliusi értékesítéséről [nyomozati iratok 1289. oldala], a csongrádi lakásingatlan gondozási szerződéssel a gyermekekre történő, ugyancsak 1999.-ben történt átruházásáról [nyomozati iratok 1093. oldala].

Erre figyelemmel az anyagi jellegű joghátrány alkalmazása indokolt, a kellő visszatartást szolgálja, annak törvényi feltételei adottak.

Az elsőfokú bíróság által alkalmazott elkövetéskori Btk. a pénzmellékbüntetést, mint joghátrányt ismerte, a jelenleg hatályos azonban nem.

Ugyanakkor tartalmában annak immár a most hatályos Btk. 51. § (2) bekezdése szerinti pénzbüntetés felel meg; a fentebb már hivatkozottak alapján e tekintetben is egységesen alkalmazva az anyagi jogi rendelkezéseket a másodfokú bíróság a jelenleg hatályban lévő szabályok szerint pénzbüntetést alkalmazott, a Btk. 51. § (3) bekezdése alapján annak mértékét 500 napban, míg az egy napi tétel összegét 10.000.- forintban, ilyen módon a pénzbüntetést 5.000.000.- forintban határozva meg.

A pénzbüntetés meg nem fizetésének esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról a Btk. 52. § (1) és (2) bekezdése szerint; ugyanakkor - élve a Btk. 51. § (4) bekezdésének lehetőségével - annak megfizetésére egyben 20 havi részletet engedélyezett.

Megjegyzi még a másodfokú bíróság, hogy ilyen összegű pénzmellékbüntetés kiszabására az elkövetéskor hatályban volt anyagi jogszabályok szerint is mód volt; egyébiránt is a vádlott terhére - éppen ilyen céllal - tartotta fenn a fellebbezést a Fellebbviteli Főügyészség, így a súlyosítási tilalom sem érvényesül. A másodfokú bíróság ezen döntése így megfelel a BH. 1980. 43. számú jogesetben foglaltaknak.

A járulékos kérdések tekintetében az elsőfokú ítélet a további kiegészítésekre, pontosításokra szorul:

A rendelkezésre álló adatok szerint a nyomozás során a Budapesti Rendőr-főkapitányság Vizsgálati Főosztály Gazdaságvédelmi Osztály Gazdaságvédelmi II. Alosztály 2002. június 24. napján kelt 136-IV.599/2000.bü. számú határozatával zár alá vételt rendelt el a vádlott tulajdonában lévő ingatlanokra és ingatlan-részekre [nyomozati iratok 1333. oldala].

A bűnügyi zárlatot a Fővárosi Bírósági Végrehajtó a 0100-1.MV.6320/2002/2. számú foglalási jegyzőkönyvével foganatosította is a UU hrsz. ingatlan 1/1, a UUx hrsz. ingatlan 1/1, a OO hrsz. ingatlan 1/3 és a OOX hrsz. ingatlan ¼ részére [nyomozati iratok 1347-1351. oldala].

A másodfokú bíróság a jelenleg is fennálló zár alá vételt a sértettek polgári jogi igényének biztosítására fenntartotta, egyben azonban figyelmeztette a sértetteket, hogy amennyiben jelen határozat kézbesítésétől számított 30 (harminc) napon belül az előbbi ingatlanokra jogerős bírósági ítélet alapján végrehajtást nem kérnek, avagy a polgári per megindítását 60 (hatvan) napon belül a büntető bíróság előtt nem igazolják, úgy a zár alá vétel feloldásának van helye a Be. 159. § (6) bekezdés d) és e) pontja, valamint (7) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság elmulasztotta az eljárás során felmerült bűnügyi költséget összegezni; ezt a másodfokú bíróság pótolta: a nyomozás során, a kerületi bíróságon indult első, majd a hatályon kívül helyezést követő megismételt bírósági eljárásban összesen 1.394.209.- forint bűnügyi költség merült fel.

Ebből a tényállás 6. pontjával összefüggésben összesen 240.424.- hozható kapcsolatba: a nyomozás során az igazságügyi könyvszakértői 194.000.- forint szakértői díja [költségjegyzék 2. tétele]; e szakértő 2004. év június hónap 10. napján tartott tárgyaláson való megjelenésének 4.168.- forint díja [14.B.XI.1107/2003/16. jegyzőkönyv 6. oldala, Kj. 12. tétele]; majd ugyanígy: a 2004. év szeptember hónap 14. napján tartott tárgyalás kapcsán 22.096.- forint [14.B.XI.1107/2003/19. jegyzőkönyv 3. oldala, Kj. 13. tétele]. Végül a megismételt eljárás során a szakértő tárgyalási megjelenésével összefüggésben 2010. év április hónap 7. napján merült fel 20.160.- forint [23.B.143/2009/32-I. számú végzés, költségjegyzék 22. tétele].

Mindez a költség együttesen teszi ki a 6. tényállási ponttal kapcsolatos 240.424.- forintot, melyről a másodfokú bíróság a 3.Bf.114/2012//2. számú ítéletében már rendelkezett akként, hogy azt a Be. 339. § (1) bekezdése valamint a Be. 403. § (5) bekezdése alapján az állam viseli.

A jelen határozatban így már csak a fennmaradó 1.153.785.- forintról kellett dönten.

Ebből a vádlottat az alábbiak terhelik:

A nyomozás során felmerült, a költségjegyzék 6. tétele alatti 13.980.- forint tolmácsdíj; az ugyancsak 1. tanúval kapcsolatos fordítási díj: 9875.- forint [Budai Központi Kerületi Bíróság 14.B.XI.1107/2003/6. sorszámú végzése]; ugyanezen tanú tárgyalási megjelenésével összefüggő 398.390.- forint [Budai Központi Kerületi Bíróság 14.B.XI.1107/2003/12. számú végzése]; végül 2 3 és 4 tanúdíjai: 3.972.-, 2.886.- és 3.972.- forint [Budai Központi Kerületi Bíróság 14.B.XI.1107/2003/11. jegyzőkönyv 14. oldalának adata].

Mindez együttesen 433.075.- forint, melyet a vádlott kell viseljen a Be. 338. § (1) és (2) bekezdése alapján.

Ezzel szemben az állam viseli az alábbiakat:

A nyomozás során a költségjegyzék 1. tétele alatti fordítási díj, valamint az 5. tétel alatti 5 tanúkölség a felmentéssel érintett 1 tényállási ponthoz kapcsolódik; a 3. alatti 6, míg a 4. és 7. szerinti 8 útkölség pedig olyan történesekhez köthető, melyek nem a vád tárgyai. Összesen ez 149.918.- forint.

A kerületi bíróságon folyt első eljárásban a felmentéssel érintett 1. tényállási pont kapcsán 1 tanú megjelenése révén 3.972.- forint [Budai Központi Kerületi Bíróság 14.B.XI.1107/2003/11. sorszámú jegyzőkönyv 29.oldala], 9. tanú útkölségeként pedig 4.396.- forint merült fel [Budai Központi Kerületi Bíróság 14.B.XI.1107/2003/41. sorszámú jegyzőkönyv 10. oldala].

E kölségek állam általi viselése a Be. 339. § (1) bekezdésén alapul.

Végül a megismételt eljárás során felmerült valamennyi kölséget [kölségjegyzék 15-29. tételei] - ide nem értve 22. sorszám alatti, fentebb már elszámolt szakértői díjat - a Be. 403. § (5) bekezdése alapján viseli az állam, mely összeg 562.424.- forint.

Az államot tehát mindösszesen 720.710.- forint bünyügyi kölség terheli a fentiek szerint.

Az elsőfokú bíróság ítéletének fentiek szerinti megváltoztatása a Be. 372. § (1) bekezdésén, míg egyebekben a helybenhagyása a Be. 371. § (1) bekezdésén alapul.

A további fellebbezés lehetőségét a Be. 386. § (1) bekezdésében írt okok hiánya zárja ki.

Budapest, 2012. év április hónap 4. napján

. Nehrer Péter s.k. . Székely Ákos s.k. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság 2010. év szeptember hónap 20. napján kelt 23.B.143/2009/43. számú ítélete - a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.389/2010/4-II. számú határozatában írt változtatásokkal - 2012. év április hónap 4. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2012. év április hónap 4. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke**

*Kiadmány hitelűl:
bírósági ügyintéző*

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.114/2012/2.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2012. év március hónap 29. és április 4. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A csalás büntettének és más bűncselekmények miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2010. év szeptember hó 20. napján kelt, 23.B.143/2009/43. számú ítéletét a gazdálkodás rendjét sértő bűncselekményt elbíráló részében **megváltoztatja**, a vádlottat az ellene számviteli fegyelem megsértésének vétsége [Btk. 289. § b) pont] miatt emelt vád alól **felmenti**.

Az eljárásban az előbbi bűncselekménnyel kapcsolatban felmerült 240.424 (kettőszáznegyvenezer-négyszázhuszonnégyszázezer) forint büntető költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen az ügyész, valamint vádlott és védője jelenthet be fellebbezést.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság a hatályon kívül helyezést [Budai Központi Kerületi Bíróság 14.B.XI.1107/2003/43; Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 22.Bf.7170/2007/3.] követő megismételt eljárásban a Budapesti XI. és XXII. kerületi Ügyészség 2003. év május hónap 30. napján kelt B.XI.3402/2003/1-I. számú vádiratában foglaltak alapján a 2010. év szeptember hónap 20. napján kihirdetett 23.B.143/2009/43. számú ítéletével a vádlottat 2 rendbeli, egy esetben folytatólagosan elkövetett csalás büntette [Btk. 318. § (1) és (6) bekezdés a) pont], 2 rendbeli csalás büntette [Btk. 318. § (1) és (4) bekezdés a) pont] és számviteli fegyelem megsértésének vétsége [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont] miatt 2 év,

végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és 200.000.- forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

Az ítélet ellen az ügyész az 1. tényállási pont tekintetében a felmentés miatt bűnösség megállapítása végett, valamint súlyosításért; a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2010. év december hónap 14. napján kelt BF.885/2010/2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést szűkített körben, kizárólag a büntetés súlyosítása érdekében tartotta fenn.

A felülbírálat során a másodfokú bíróság az alábbiakat észlelte:

A történeti tényállás 6. pontjában írtak - a Kft. 1989. és 1999. évi számlarendje nem felelt meg az 1991. évi XVIII. törvény elvárásainak: így egy számlán szerepelt a saját, illetve export-bizományosi értékesítés; a Kft. gazdasági eseményei a Kft. könyvelésében jelentek meg; s ezáltal a vádlott a Kft. ellenőrzését megnehezítette - az elkövetéskor hatályos Btk. 289. § b) pontja szerinti számviteli fegyelem megsértése vétségének; míg az elsőfokú ítélet meghozatalakor hatályban volt Btk. 289. § (1) bekezdés b) pontja szerinti számvitel rendjének megsértése vétségének megállapítására nyújthatott alapot.

Időközben azonban a Btk. ezen rendelkezését az egyes büntető vonatkozású törvények módosításáról 2011. évi CL. törvény 17. §-a 2012. év január hónap 1. napjától kezdődően megváltoztatta; a dekriminalizáció jegyében a Btk. korábbi 289. § (1) bekezdésébe ütköző cselekmények immár bűncselekménynek nem minősülnek; a módosító jogszabályhoz fűzött indokolás szerint azok megfelelő visszatartó erőt jelentő szankcionálását az adózás rendjéről, valamint a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló törvényben foglalt rendelkezések, jelesen igazgatási jellegű bírság biztosítja.

Az állandóan követett bírói gyakorlat szerint a büntetőtörvény időbeli hatályának az érvényesülése szempontjából a bűnhalmazatban álló több bűncselekmény esetében elsődlegesen azt kell vizsgálni, hogy az elbírálás időpontjában fennálló újabb büntetőjogi rendelkezés az elkövetéskor valamely bűncselekményként értékelhető magatartást bűncselekményként büntetni rendeli-e; és ha az újabb törvényi rendelkezés értelmében az elkövetés időpontjában bűncselekményt megvalósító magatartás már nem büntethető, úgy felmentő, illetőleg az eljárást megszüntető rendelkezés meghozatalának van helye, és csak a fennmaradó bűncselekmény (bűncselekmények) vonatkozásában vizsgálható, hogy a terhelt számára az elkövetéskor vagy az elbíráláskor fennálló törvényi rendelkezés biztosít-e enyhébb elbírálási lehetőséget [BH. 1995. 380.].

A másodfokú bíróság ennek megfelelően járt el: a korábban gazdálkodás rendjét sértő bűncselekményként értékelhető vádlotti magatartásról megállapította, hogy az jelenleg már nem bűncselekmény, azért a vádlott nem büntethető.

Az e cselekmény miatt indult büntetőeljárást ezért előbb elkülönítette, majd az elsőfokú bíróság ítéletét az ezt a cselekményt elbíráló részében a Be. 372. § (1) bekezdése szerint megváltoztatta, vádlottat az ellene számviteli fegyelem megsértésének vétsége [Btk. 289. § b) pont] miatt emelt vád alól a Be. 6. § (3) bekezdés a) pontjának I. fordulatára figyelemmel a Be. 331. § (1) bekezdése szerint felmentette.

A felmentéssel érintett cselekménnyel összefüggésben merült fel a nyomozás során az igazságügyi könyvszakértői 194.000.- forint szakértői díja [költségjegyzék 2. tétele]; e szakértő 2004. év június hónap 10. napján tartott tárgyaláson való megjelenésének 4.168.- forint díja [14.B.XI.1107/2003/16. jegyzőkönyv 6. oldala, Kj. 12. tétele]; majd ugyanígy: a 2004. év szeptember hónap 14. napján tartott tárgyalás kapcsán 22.096.- forint [14.B.XI.1107/2003/19. jegyzőkönyv 3. oldala, Kj. 13. tétele]. A fenti összeget a Be. 339. § (1) bekezdése alapján az állam viseli.

Ugyanezen jogcímen, valamint a Be. 403. § (5) bekezdésére figyelemmel is a megismételt eljárás során a szakértő tárgyalási megjelenésével összefüggésben 2010. év április hónap 7. napján felmerült 20.160.- forint összege [23.B.143/2009/32-I. számú végzés, költségjegyzék 22. tétele] ugyancsak az államot terheli.

Erről az összességében 240.424.- forint bűnügyi költségről a másodfokú bíróság a fentiek szerint rendelkezett.

A jelen másodfokú ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdés c) pontjára tekintettel van helye fellebbezésnek.

Budapest, 2012. év április hónap 4. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Dr. Székely Ákos s.k.	Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

*Kiadmány hitelül:
bírósági ügyintéző*